

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ מה שכגמתי בספירה...

הדוחק רב.

חסידים עומדים צפופים, זה על גב זה, לחזות
בעבודת הקודש.

הרבי סופר את ספירת העומר.

פניו להבים. עיניו דומעות. כוונותיו שחקים.

הרבי מברך. סופר את היום לעומר. ממשיך
באמירת המזמורים.

הדריכות הולכת וגוברת.

הנה, תכף זה מגיע. רגע השיא.

רבנו של עולם, אתה צויתנו על ידי משה עבדך
לספר ספירת העמר, כדי לטהרנו מקלפותינו
ומטמאותינו...

הרבי מתייפח.

החסידים נשימתם נעתקת.

כמו מידי יום כשהרבי יגיע למילים: שְׁבֻכּוֹת
סְפִירַת הָעֶמֶר שְׁסָפְרָתִי הַיּוֹם יִתֶּקֶן מָה שְׁפָגַמְתִּי
בְּסִפְיָהּ, יִלְחֹשׁ הַרְבֵּי חָרַשׁ אֶת שֵׁם הַסְפִּירָה
הַמְתַּאִימָה לְאוֹתוֹ יוֹם.

רק מתי מעט יזכו לשמוע את הלחישתו. והדוחק
הולך ומתעצם.

נס נולד

קריעת ים סוף היא הדרך שלנו להוליד ישועה
חדשה לגמרי

התוועדות

התוועדות שביעי של פסח

3

פחד כחדים

פחד הוא דבר מכחיד, לא כך? אולם בריחה
מהפחד תגרום לו לרדוף אחריו מהר יותר

ענייני דיומא

הפנימי והנסתר שבלוח השנה

9

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

יול' עיי 'כיסופים'
חבוקק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com
ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בבתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:
ימי רביעי
ללכת עם תורה - תורה קנה (בשעה 20:30)
סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

מוצ"ש
סעודת מלוה מלכה
הסודות והרמזים שמאחורי המעשיות
בית הכנסת 'אנשי הצדיק'
רח' אבא שאול חפציבה בית שמש
נט"י בשעה 20:45

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנחות:
נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

מה העניין להתאמץ ולשמוע דווקא
לחישא זו? איש לא יודע. אך מנהג
הוא מנהג.

הנה זה קורה.

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו
ואלקי אבותינו, שכןכות ספירת
העמר שספירתי היום יתקן מה
שפגמתי בספירה...

הרבי משהה מעט. פוקח עיניים.
מביט סביב.

ואז חוזר ואומר בקול קצת גבוה
מהרגיל:

יתקן מה שפגמתי בספירה: שוטה
שבשוטה.

אנחת התפעמות מתפשטת בחלל.

*

בצד השני של בית המדרש, עומד
משה זרח, יהודי פשוט.

גם הוא קורא מידי יום בסידור את
ספירת העומר, בדמעות התרגשות.

גם סביבו עומדים אנשים ומטים אוזן.

אולם בסיטואציה הזו מהול גם טעם
של לגלוג.

הנה זה הולך לקרות.

משה זרח מגיע לאמירת 'ריבונו של
עולם', ושוב חוזר על עצמו המעמד
המצחיק.

"שכןכות ספירת העמר שספירתי היום
יתקן מה שפגמתי בספירה פלונית
השיכת לאותו היום".

הוא באמת לא יודע למה דווקא
המילים הללו כתובות בסוגריים, אבל

ככה כתוב בסידור, אז ככה הוא אומר.
גיחוך כללי מתפשט בחלל.

*

משה זרח יקירי, פונה אליו הרבי.

שמא מעוניין אתה ללמוד עימי את
כוונות הספירה?

אני אלמדך מהי ספירה, מהי משמעות
כל מידה ומידה.

ואתה תלמדני מה הן 'שבע שבתות
תמימות'.

*

קוראים יקרים,

הגליון שלפניכם מוקדש לחג
המופלא שביעי של פסח.

אבל תוך כדי, התחלנו כבר בתהליך
של ספירת העומר.

בעזרת השם, בשבועות הבאים נעסוק
קצת בעניינה, אבל בינתיים עיקרון
אחד שכדאי לזכור:

בין אם יש לך מושג ובין אם אין לך
מושג.

בין אם אתה רבי, ובין אם משה זרח.

יש לך שייכות לתהליך הזה.

ויש לו מה לקדם אותו.

הוא מכוון אליך. בדיוק אליך.

תן דעתך.

א גוט יום טוב

העורך

הגליון נתרם לזכות

חיים צבי בן חנה ליבא ברייטל ומשפחתו

התוועדות נס נולד

קריעת ים סוף היא הדרך שלנו להוליד ישועה חדשה לגמרי

קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף. קשים מוזנותיו של אדם כקריעת ים סוף.

קריעת ים סוף מתוארת בדברי חז"ל כדבר קשה.

עד כדי כך, שכאשר רוצים לומר על עניין כלשהו שהוא קשה, מדמים אותו לקריעת ים סוף.

בפשטות, במציאת זיווג או פרנסה, הקושי הוא קושי שלנו. ועל הקושי הזה נאמר שהוא כקריעת ים סוף.

אבל האם היה לנו קושי בקריעת ים סוף?

כדי להבין ולהרגיש את הדברים, עלינו לצלול לסיפור קריעת ים סוף, ולגלות שמדובר בתופעה מוכרת בחיינו, שאין אפשרות לדלג עליה.

מתוך סיפור קריעת הים, נוכל ללמוד כיצד להתמודד עם התופעה הזו, וכיצד להפיק ממנה תועלת מיוחדת.

לעבור את הים

על פניו, הנס של קריעת הים היה מיותר לחלוטין.

הרי כבר יצאנו ממצרים והתקדמנו לכיוון הר

סיני. מהר מאוד היינו יכולים להגיע לשם, לקבל את התורה ולהמשיך לארץ ישראל.

אולם בלי שום סיבה לכאורה, ציוה עלינו הקב"ה לחזור לאחור. נעצרנו על חוף הים, חצינו אותו במעגל, חזרנו לנקודת המוצא, והמשכנו הלאה באותו מסלול.

מה היתה המטרה של החריגה הזאת?

ככותרת ניתן לומר, שקריעת ים סוף היתה לימוד עבורנו כיצד להוליד ישועה שנראית בלתי אפשרית.

ישועה חדשה שאין כביכול כלים להמשיך אותה, ואין לה עדיין מקום בתוך העולם שלנו.

ומאז, תמיד כשאנו זקוקים לישועה חדשה או כל דבר משמעותי חדש בחיים שלנו, כמו זיווג או פרנסה, אנו מוכרחים לחצות את הים.

אולם בשביל להבין ולקרב את הדברים אל הלב, נצטרך להעמיק מעט פנימה.

נס קריעת ים סוף היה אדיר. הים נקרע לשנים-עשר חלקים, יחד עם כל המימות שבעולם. היו שם עשרות ניסים, כל אחד מרגש כשלעצמו.

כל המעמד האדיר הזה נעשה איתנו, אך לא על ידינו.

וכך גם כל הדברים המשמעותיים והדרמטיים בחיינו מתרחשים דווקא בלעדי התערבותנו.

אם אתה עומד ליד הים ולא יודע מה לעשות. רק כאשר תבין שבאמת אינך יכול לעשות כלום, יתרחשו הניסים הגדולים.

שם מחכה לך הזיווג. שם מחכה לך העשירות. רק כאשר תפנים שלא אתה מחולל את הנס, אלא הוא מתחולל עבורך.

סוד קריעת הים

הסוד של קריעת ים סוף, הוא סוד כמוס.

מלכתחילה לא רצה האריז"ל לגלותו, אולם כשהפציר בו רבי חיים ויטאל הוא גילה את הסוד, ובאותו זמן התבשר על פטירת בנו, לא עלינו.

[אגב, זו עצמה נקודה ראויה לציון, עד כמה מסרו הצדיקים נפש כדי לגלות לנו את סודות התורה, למרות המחיר הכבד ששילמו על כך.

כך היה גם אצל רבינו מוהר"ן מברסלב, שבשביל התיקונים והעצות שגילה, הוא שילם בפטירת אשתו ושני בניו.]

הסוד הזה מופיע בסוף כוונות פסח, והמקובלים נזהרו שלא ללמד אותו בציבור, ולהעבירו רק בחשאי מפה לאוזן.

אך כיום, לאחר הופעת אור הצדיקים בעולם, כשקבלנו את הכלים המתאימים להכיל את הסוד הזה לפי ערכנו, מותר לנו לעסוק בו.

ואדרבה, כשנלמד את העניין, נגלה שהוא חיוני ונצרך ביותר דווקא לדור שלנו.

הסוד הזה נקרא: יחוד בקטנות. דבר שלכאורה הינו בלתי אפשרי.

כדי לעשות ולפעול יחוד עליון, צריך להיות בר הכי. לא כל אחד יכול לעסוק בייחודים, ולא בכל זמן אפשר לפעול אותם.

מופיעות על כך הרבה אזהרות בספרי הקדמונים, שלא לעסוק ביחוד ללא הכלים לכך.

כשאדם רוצה לפעול פעולה אמיתית ופנימית, עליו להיות במקום הזה, מבחינת התודעה, הנפש והנשמה. אם אין לו מוחין מתאימים, הוא לא יוכל לעשות זאת.

בדברי חז"ל מצאנו ש'חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים'. השעה הזאת נועדה כדי להמשיך מוחין, ולהגיע למצב הראוי כדי לפעול את הייחוד של התפילה.

כך נהגו הצדיקים בכל הדורות, כפי שמתואר בספר 'דרך צדיקים' על תלמידי הבעל שם טוב, כיצד הם הכינו את עצמם קודם התפילה, עם כוונות וציורי העולמות, ורק אז נגשו לתפילה.

כשהם לא היו במצב הראוי והמכוון הזה, למשל, כשחזרו מהדרך ולא היו מספיק מיושבים מחמת טלטלות המסע, הם אכן לא התפללו. כמו שנפסק בגמרא ובהלכה [לעומת זאת, אנחנו, משום שבין כה וכה איננו במצב של כוונה נכונה, אנו מתפללים בכל מצב].

יחוד בקטנות

לסיכומו של דבר: מי שרוצה לפעול פעולה רוחנית אמיתית, לרומם את השכינה ולגרום יחוד עליון, חייב להגיע עם ראש על הכתפיים.

כשאדם נמצא בקטנות, בלי ראש ובלי מוחין, אין לו שייכות לכל מה שקשור ליחודים. זה פשוט בלתי אפשרי בלי מוחין.

וכאן מגיע החידוש המהפכני של קריעת ים סוף, ומגלה סוד מטלטל: יש יחוד גם בקטנות.

! התוועדות

הראש נסתם, המוחין נעלמים, אין לנו שום מושג מה לעשות, ולא יכולת לשקול את המהלכים קדימה.

ודווקא אז, בלי יכולת לעשות כלום, הדברים קורים.

זו משמעותו של יחוד בקטנות לפי ערכנו.

התמודדות עם קטנות

מה המטרה בכך, ומה התפקיד שלנו במצב כזה? את זאת נלמד מסיפור קריעת ים סוף.

ננסה לתאר את ההתמודדות שהייתה לבני ישראל באותם רגעים.

הם עומדים מול הים שפרוש לפנייהם עד האופק, משני צידם מדבריות עצומים עם חיות רעות ומזיקים, ומאחור דוהרות מרכבות מצרים.

במצב כזה, הם איבדו את הראש לגמרי.

היו שם כמה כיתות, וכל אחת מבולבלת יותר מהשניה. היו שרצו לחזור למצרים; היו שרצו להתאבד; היו שהציעו הצעות מלחמה לא רלוונטיות.

הצד השווה שבכולם, שהם דיברו דיבורים ללא טעם. דיבורים של פחד וחוסר אונים.

כל הבלבול הזה התנקז אל משה רבינו, מתוך טענה, בקשה וציפייה, שיסדר עבורם את העניין.

ומשה רבינו אכן פונה בצעקה להשם, והתשובה שהוא מקבל היא: "מה תצעק אלי". כלומר, הדרך לפעול כעת היא לא באמצעות תפילה וזעקה. "דבר אל בני ישראל ויסעו".

[ושוב אגב, יש כאן עוד נקודה שחשוב להתעכב עליה.

הדבר הוא פלא פלאות, ותכף נבין עד כמה הוא נוגע לנו.

העניין הזה מוסבר היטב בדברי רבי נתן (ליקוטי הלכות, תפילת המנחה ז) על פי סוד עבודת הקרבנות.

הקרבת קרבן היא פעולה שגורמת יחודים עליונים, וממשיכה שפע לעולם הזה. ולכן היא עבודה קשה שבמקדש.

בשביל קרבן צריך להביא בהמה, או לפחות עוף, לשחוט אותם לזרוק את דמם, ולהקריבם על המזבח.

כל אחת מהעבודות הללו פועלת את פעולתה בעולמות העליונים וממשיכה מוחין.

אך יש קרבן מיוחד שמדלג על כל השלבים החשובים הללו. זהו קרבן העני.

עני שאין ידו משגת להביא בהמה או עוף לבית המקדש, יכול להביא קרבן מנחה; קצת קמח, קצת שמן, וזהו. יש לו קרבן.

זהו הסוד של יחוד בקטנות - ניתן לפעול יחוד גם בלי מוחין.

והחידוש העוד יותר עצום הוא, שלא רק שאפשר לעשות יחוד בקטנות, אלא שיש יחוד שאפשר לעשותו דווקא בקטנות.

כלומר, ישנן פעולות חשובות ודרמטיות ביותר, שאי אפשר להגיע אליהם אלא מתוך מצב של עניות, קטנות וחוסר מוחין מוחלט.

העיקרון החשוב הזה פוגש אותנו הרבה בחיינו.

כל כך הרבה פעמים קורה לנו, שדווקא כשאנו עומדים לפני צעד משמעותי בחיים, פתאום נעלם לנו השכל.

ברור לנו משום מה, שהצדיקים לא התמודדו מעולם עם מצבי קטנות וסילוק המוחין.

אך האמת היא, שכל הצדיקים חוו מצבים של סילוק השכל בצורה מוחלטת, בדיוק כמו שזה קורה אצלנו. גם הם היו צריכים לעבור את התחנה הזאת בדרך לכל דרגה רוחנית.

הבעל שם טוב, למשל, בדרכו לארץ ישראל, נקלע למצב של סכנת נפשות כאשר הוא נחטף על ידי שודדים אוכלי אדם, שהתכוונו לרוצחו נפש.

ובמצב הזה, כאשר שאל אותו תלמידו: רבי, למה אתם לא עושים כלום. ענה לו הבעל שם טוב הקדוש: כעת אינני יודע כלום. נשכחו ממני כל הסודות וכל האפשרויות לפעול.

בהמשך, שאל הבעל שם טוב את תלמידו: אולי אתה יודע משהו? וענה לו התלמיד שהוא זוכר כעת רק את אותיות האל"ף ב"ת.

ואז כשהתחילו להגות את האותיות הקדושות, חזרו המוחין לבעל שם טוב, והוא פעל מה שפעל, והם ניצלו ברגע האחרון בדרך נס.

גם על רבינו מוהר"ן מברסלב מסופר שהיה במצבים כאלו. הוא גם אמר במפורש שהבעל שם טוב לא זכה להגיע לארץ ישראל, משום שהיה רק בקטנות. ואילו הוא עצמו שירד למצב של קטנות דקטנות, מתוך ביזיונות נוראים ומצבי פחד וחוסר וודאות מוחלט, זכה להיכנס לארץ.

בעתיקא תליא מילתא

נחזור לענייננו, גם אצל משה רבינו, כשהוא עמד שם על שפת הים, עם כל הרעש והבלבול מסביב, הוא היה פנה לקב"ה בזעקה מתוך מצב של קטנות.

וכאמור, התשובה שקיבל היתה: 'מה תצעק אלי'. וכותב על כך הזוהר הקדוש, שעומק התשובה הוא: 'בעתיקא תליא מילתא'.

מה הכוונה?

יש הנהגה עליונה של הקב"ה שנקראת 'זעיר אנפין'. בדרך כלל ההתנהלות שלנו היא מולה.

בשביל לפעול מול ההנהגה הזאת צריך מוחין וישוב הדעת. שם לא שייך יחוד בקטנות, אלא רק עם דעת ומוחין.

באותם רגעים מבעיתים על שפת ים סוף גילה הקב"ה למשה רבינו: כעת הכתובת שלך היא לא 'זעיר אנפין'. המצב נטול המוחין כעת אינו מאפשר יחוד בגדלות, ולכן עם ההנהגה הזאת אין לך כביכול תקשורת.

התקווה היחידה שלך היא להתנהל מול הנהגה עליונה יותר. 'בעתיקא תליא מילתא' - הדבר תלוי בהנהגה עליונה יותר שנקראת 'עתיקא'.

זוהי ההנהגה הנקראת 'אריך אנפין'. הכתר העליון. ושם הוא המקום בו נעשה יחוד גם במצב של קטנות.

יחוד בקטנות הוא מצב בו השם יתברך חפץ שיהיה יחוד גם אם אינך כשיר, ודווקא כשאין לך שום מוחין.

ביחוד הזה אתה הופך להיות מונהג ולא מנהיג.

קריעת ים פרטית

איפה זה פוגש אותנו בחיינו?

המצבים האלו פוגשים אותנו הרבה, בין בזמנים דרמטיים ובין ברגעים פשוטים ויומיומיים.

! התוועדות

שתיקה והרפיה

זה מה שקרה בקריעת ים סוף.

בני ישראל סקרו את כל האפשרויות, ולא מצאו פתח ישועה. הם ניסו את כל מה שידעו. צעקו, התלוננו, הציעו הצעות שונות, ושום דבר לא עבד.

חוסר אונים - זה מה שהם הרגישו. וזה מה שגרם לסיפור להסתיים בצורה הכי טובה ומרגשת שאפשר.

גם אנו, במשך החיים, אמורים להוליד כל הזמן הארות חדשות וכיוונים חדשים. הבעיה היא שאנחנו לא מאפשרים לזה לקרות.

אנחנו מתעקשים להישאר נעולים בתוך התחום המוכר, ולהחיות את עצמו רק מתוך מה שכבר יש לנו.

השכל שלנו בעצמו הוא זה שמונע מאיתנו להגיע למקומות יותר אמיתיים ומשמעותיים, לצמוח ולהתקדם.

לשם כך, השם יתברך מוביל אותנו ברחמיו, למקומות בהם אנו נאלצים להתמודד עם חוסר יכולת מוחלט. חוסר יכולת גשמית, ולפעמים גם חוסר יכולת רוחנית.

במצבים האלו, כשכל מה שמוכר וקיים פשוט לא עובד ולא פעיל, אנחנו נגיע אל המסקנה המתבקשת שעדיין חסר לנו משהו.

במקום הזה אנו מתבקשים לשתוק בהכנעה, בביטול, בהרפיה מוחלטת, ולפתוח את הפתח עבור הישועה החדשה שתפציע בחיינו.

במצב הזה אסור לשתף פעולה עם אף אחת מהכחות שמציעה עדיין הצעות של פעולה אקטיבית. רק לשתוק ולצפות לישועה מכיוון בלתי צפוי.

כל כך הרבה פעמים אנחנו מוצאים את עצמנו בלי דעת ובלי יישוב הדעת. זה קורה הרבה דווקא בזמנים שצריך לפעול איזה משהו. למצוא שידוך, לארגן פרנסה, או להוליד איזה משהו חדש.

והאתגר הגדול ברגעים הללו הוא, שפתאום, משום מה, כל הרעיונות והעצות שקראת ולמדת מרגישים לא רלוונטיים.

שום דבר מכל האוצרות שבאמתחתך לא עובד. יש קצר ראשי במערכת.

אתה מרגיש נואש ואבוד. ההתמודדות גדולה עליך בכמה מידות.

במצב הזה, חשוב קודם כל לקבל את האמירה הזאת: 'בעתיקא תליא מילתא'.

כלומר, אתה אכן לא יודע כלום, ואל תחשוש להכיר ולהודות בכך בפה מלא. זהו הצעד הראשון בדרך לישועה שלך.

כל המצב הזה נועד בשביל להוליד משהו חדש שעדיין לא נמצא באמתחתך.

אתה זקוק למשהו שעדיין אין לך. לעולם לא תוכל להגיע אליו באמצעות הכלים שלך. אתה זקוק למשהו מעבר לך.

דווקא המצב התקוע והבלתי פתיר שנתקלת בו, הוא זה שמאלץ אותך להכיר בחוסר האונים שלך, ובכך שארסנל הידיעות והעצות שברשותך לא יכול לפתור את הבעיה.

רק אז, כשתרפה מהאחיזה העיקשת שלך במצב ה'יודע', תרים עיניים למעלה בביטול, מתוך הכרה פשוטה ואמיתית בכך שאתה 'לא יודע'. רק אז תוכל לקבל משהו חדש, משהו שעדיין לא נחשפת אליו.

ויסעו

אבל יש כן משהו אחד שבכל זאת מוטל עלינו לעשות באותם מצבים.

צעד אחד קטן: ללכת קדימה.

אתה אמנם לא יודע את הדרך, ורואה רק ערפל מולך, אבל תלך בלי לדעת.

בשביל לגרום את היחוד של הקטנות, עלינו להסכים ללכת מתוך אי ידיעה, ומתוך הסתמכות מוחלטת על ההנהגה העליונה.

"דבר אל בני ישראל וייסעו". אי אפשר כעת להתפלל. אי אפשר לצעוק. שום דבר ממה שמוכר וידוע לא יעבוד כאן.

כי אכן צריך להתרחש כאן משהו חדש שאין לו כלים בעולם.

אבל בשביל שזה יקרה, תתחיל אתה לנסוע. תעשה את הפסיעה הקטנה שאתה יכול לעשות. גם אם זה לא נראה הגיוני, ולא ברור למה זה יקדם אותך ולהיכן זה מוביל.

כשאתה לא יודע כלום, חפש את המשהו הקטן שאתה כן יודע. חפש את האל"ף ב"ת.

מה הקשר בין זה לבין הישועה שאני צריך? אין קשר. אבל זה מה שאני יכול לעשות.

מתוך כך יוולד היחוד של הקטנות, שיביא אותך למקום חדש שלעולם לא היית יכול להגיע אליו בכוחות עצמך.

קרבת עני

זהו הסוד של קרבן העני.

זה לא קרבן מרשים במיוחד. בסך הכל קצת קמח ושמן. והוא גם מדלג על כל מיני שלבים שנראים הכרחיים.

אבל זה הצעד של העני בשביל לפעול את יחוד בקטנות, ולהוליד על ידו את מה שלא היה אפשר להביא על ידי הקרבנות הגדולים ביותר.

באופן טבעי, במצבים של קטנות אנחנו נוטים להסיק מסקנות מהמצב ולומר: 'במצב הזה אני לא עושה כלום'. 'לא שייך להיכנס כך לבית כנסת'. 'איך אפשר ללמוד או לקיים עם מוחין כאלו', 'אני לא רוצה להיות שקרן'.

אנו מתעקשים להישאר תקועים, להמתין לחזרת המוחין המוכרים, ולהמשיך על אותו מסלול מוכר ישן ויבש.

וכך אנו מפספסים פעם אחר פעם את קריעת ים סוף הפרטית שלנו, שמסוגלת להוליד לנו את כל מה שאנחנו צריכים באמת.

הצעד האמיתי והנצרך הוא הפוך לגמרי:

אתה מרגיש קטן, מבולבל, מנותק? אל תברח! תיכנס כך לבית הכנסת, תפתח כך את הסידור, תאמר כך את המילים.

לא יכול? תאמר את האותיות. את האל"ף ב"ת.

העיקר, תהיה כאן, ותעשה את המשהו הקטן שאתה מסוגל לעשות.

זה מה שיביא לך את הפרנסה, את הזיווג, ואת כל הדברים הגדולים שאתה כל כך מחכה להם.

\\ ענייני דיומא

פחד פחדים

פחד הוא דבר מפחיד, לא כך? אולם בריחה מהפחד תגרום לו לרדוף אחריו מהר יותר

זה היה מצבם הנפשי והרוחני של ישראל בצאתם ממצרים.

מצד אחד הוביל אותם משה רבינו למסע אל עבר קבלת התורה, מצד שני עדיין לא הוסרה מהם אופציית החיבור לקטר-פרעה.

רגע המבחן - הבחירה בין הקטר העליון לתחתון, התרחש במעמד קריעת ים סוף.

פרעה מזהה את ההזדמנות להשיב לעצמו את השליטה ברכבת, כאשר מביאים לפניו השליחים את הבשורה: 'כי ברח העם' - עם ישראל לא הלך ולא נסע, אלא ברח.

יש הבדל גדול בין מסע לבין בריחה.

כשאדם נוסע הוא מתקדם לקראת יעד. הוא מכוון אל נקודת התכלית. אולם כשהוא בורח, עיקר המיקוד מופנה לנקודת המוצא. הוא לא הולך למקום מסוים, אלא בורח ומתרחק מהמקום הבעייתי.

באופן כזה, נושא איתו הנמלט את חותמת המקום ממנו הוא בורח. כלומר, הפחד, הרתיעה והמחשבות המסויטות מדרבנים לרוץ הלאה, אולם הם מושכים אחריהם את הרודף.

ריעת ים סוף היתה מלווה בפחד נורא - "וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל הוי"ה".

ק

במשך כמעט יום שלם עומד מחנה מצרים על רכבו ופרשיו במרחק נגיעה מבני ישראל, מחיצה דקה של עמוד ענן מפרידה ביניהם, וקול צהלות הסוסים ופרסותיהם מעורר בהם סיוטים משנים עברו.

האם זה היה הכרחי?

הרי ה' יתברך דאג לכל פרט ופרט בנס זה, והסיר כל הרגשת אי-נוחות שעלולה היתה להיגרם לבניו אוהביו. הוא הגביה, ייבש ויישר עבורם את הקרקע, הצמיח פירות ומגדנות בתוך הים ביבשה.

האם לא היתה אפשרות להימנע מהבעתה ואימת המוות שאפפו אותם?

נראה כי ההתמודדות עם הפחד היתה הכרחית עבור הגאולה.

מסע או בריחה

מכירים רכבות בעלות שני קטרים, קטר בכל קצה? בשביל לשנות כיוון, הרכבת אינה צריכה להסתובב, אלא להחליף קטר.

תדבר איתנו

אמנות
ההתבודדות
מבפנים

פרעה מבין שבני ישראל
בורחים. הם חושבים כל הזמן
על נקודת המוצא שלהם,
וממנה הם נמלטים.

כאן מזהה פרעה את השייכות
שלהם אליו, והוא עט עליהם
כמוצא שלל רב.

אל מול הפחד

אדם לא אוהב לפגוש את
הפחדים שלו. הוא מדחיק
אותם ומשתדל לא לעשות שום
פעולה שתעורר אותם מרבעם.

אולם זהו אינו פתרון. בתוך
הלב מתקתק שעון-עצר
שמכריז ואומר: לא לעולם
תוכל להתחמק.

רגע המפגש עם מושא הפחד
יגיע מתי שהוא, וזה יקרה בדרך
כלל דווקא בשלב בו תהיה
בחולשתך.

אז מה דעתך, חבר, ליזום את
המפגש בעצמך. להתייצב מול
הפחד בכוונה תחילה מתוך
עמדת עליונות?

זה מה שעשה עמנו הקב"ה
בצאתנו ממצרים.

בשביל לחלץ ולשחרר
מאתנו את השייכות הפנימית
והנסתרת שנותרה לנו אל
מצרים, הוא הציף אותה על

הוא ייתן לך הכול,
ללמוד להתפלל
לנסוע לקברי צדיקים
אבל רק לא להתבודד
זה קו אדום
כי שם אתה נהיה אמייתי
שם אתה הכי קרוב
אל המקור, בלי חציצה
וזה מפחיד אותנו מאוד

בא לך לפגוש את זה
בלי תיווך?

פני השטח, באמצעות מפגש מעורר פחד עם המצרים.

‘וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם’ - לחרדתם הם מגלים פתאום בליבם הזדהות ושייכות לנורא מכל, לאותה מציאות ממנה הם נמלטים - ‘טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר’.

העימות בין פרעה לעם ישראל, משקף עימות פנימי בין שני החלקים הפנימיים בלב כל אחד מישראל - בן חורין מול עבד.

בתחילת המסע, בן החורין שנולד ביציאת מצרים, הוא שהוביל קדימה. תודעת החירות והגאולה התייצבה בראש, ובעקבותיה נשרך גם העבד במצב פסיבי.

בשביל לנתק מהם סופית את חלק העבדות, היה צורך לעורר אותו מתנומתו, להציב בפני עם ישראל את הברירה לבחור בין השתיים: עבדות או חירות.

תהליך הבירור הזה נוקב וקצת כואב, והוא כרוך בהתייצבות בעיניים פקוחות מול המציאות המפחידה ממנה אתה בורח.

שלב העימות

ביציאת מצרים נולד בקרבנו בן חורין חדש, והוא עשה את צעדיו הראשונים לעבר הגאולה, כאשר יחד עמו, בהיחבא, מדדה העבדות הנסתרת.

באותו שלב, שלב הלידה, לא נכון היה לעסוק בבירור. אין זו העת המתאימה.

כעת, אחר יציאת מצרים, זה כבר אפשרי.

רגע המבחן הגיע. כעת הולכים לעמת את תודעת החירות החדשה עם תודעת הגלות הישנה. הולכים להפגיש את עם ישראל עם המשעבדים שלהם מהעבר.

אולם זה מבחן מסוכן. המפגש עם מצרים יעורר בתוכם את העבד הסמוי והמודחק, והם יאלצו לבחור בין שתי הדמויות שלהם.

אם נעצור רגע ונתבונן בעצמנו, נוכל בקלות לזהות את הרגעים הללו.

את הרגעים בהם אנו נאלצים לעמוד מול מי שהיינו פעם. מול החולשות שלנו. מול הספק המתעתע: אולי הצעד שעשינו לקראת הגאולה, נבע מתוך הארה רגעית חד-פעמית ואיננו אמיתי.

ברגעים אלו העבד שבתוכנו פותח במונולוג תבוסתני: עזוב, בוא נחזור אחורה לזרועותיו של פרעה, כך לפחות לא נחוה את הפחד הזה. אני מעדיף שהוא ישעבד אותי וייתן לי אישור שאני בסדר, מאשר לעמוד מולו ולהצהיר בחוצפה והתרסה על חירותי.

זה מה שקורה לעם ישראל על שפת הים - מתעורר בהם המצרי הרדום שרוצה לחזור בחזרה. הם מתחילים לפקפק בגאולה. הנה פרעה קיים. חי ובוועט. והגאולה, מי יודע...

אין ברירה כי אם להתייצב מנגד, מול הפחד הלופת, ולהכריז: לא נכון! זה כן אמיתי!

מי שלא אמיתי הוא פרעה.

זה מפחיד. אולם זה השלב הכרחי בדרך לחירות אמת.

הודעה משמחת

לקראת היום הגדול והמסוגל

שביעי של פסה וקריעת ים סוף

הציבור הקדוש מוזמן להשתתף
בערב שכולו התעלות והתרוממות

התוועדות 'קריעת הים' שבהו גאולים

דיבורים ניגונים סיפורים

עם

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

להתרומם עם אורות החג ולהכין את הלב לקראת היום
הקדוש, לקריעת הים אישית, ולזכות לכל ההשפעות
הקדושות מביצת הים אשר ישאירו בלבנו רשימו ואור
לקראת ימי הספירה הקדושים.

יום שני ד' דחזה"מ פסח

מעריב בשעה 20:30

בבית הכנסת 'איתן הנחל'

רח' חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1